

Бриссо и Робеспиеръ бѣха главнитѣ тълкователи на противуположитѣ мнѣния.

Бриссо не бѣше най-отличния чловѣкъ отъ партията си: Ворньо като ораторъ, Кондорсе като мислителъ, стояха много по-горѣ отъ него; но той се отличавахе съ голѣма дѣятелность и съ партийна прѣданность и схващаше всѣки прѣдмѣтъ съ извънредна бързина; той игра видна роля въ Учредителното Събрание, безъ да бѣде депутатъ въ него, а въ Законодателното Събрание придоби голѣма сила. Съ неговото име се наричаше цѣла една политическа партия (Бриссонисти). „Колкото повече го запознавахъ, толкова го по-уважавахъ“, казва за него г-жа Роланъ. Въ сѣщата смислъ се отзоваваше за него и Грегوارъ. Най-сетнѣ Бриссо бѣше отъ първитѣ въ Франция, които почнаха да говорятъ за република.

Петиона, неговъ съотечественникъ и приятелъ, по съ присърдце припознаваха за водителъ на Жиродинцитѣ, и той длѣжеше това си отличие на неподкупната си честность; народа цѣни добродѣтелята най-много отъ всичко друго. Петионъ бѣше добръ схваналъ положението. „Съюза на буржуазията съ народътъ“, такъвъ бѣ неговия паролъ. „Съединени тѣ извършиха революцията, казваше той и само взаимностьта имъ може да я затвърди“. Личното му влияние бѣ тѣй голѣмо, щото едно негово писмо прочетено въ засѣданието на Якобинцитѣ, въ което той осжждаше носянието на червенитѣ калпаци, като знакъ който можаше да послужи за разѣединение мѣжду гражданитѣ, стигаше да накара всичкитѣ червени калпаци, включително съ прѣдсѣдателския, да се скриятъ изъ джебоветѣ. Робеспиеръ бѣ тѣй поразенъ отъ тая забѣлжка, щото поиска формалното осжждане на всички други емблеми освенъ кокардитѣ и трицвѣтнитѣ знамена. Прѣннията върху войната дадоха извѣстность и сила на Робеспиера, макаръ той по